

Rychle letí raketa,
pomaleji letadlo.
Nejrychleji letí světlo,
aby se nic neppletlo
a všechno se vidělo,
musí tam být světlo dříve,
bez něj pranic nespatříme -
ani pomalého šneka.
Chvíli leze, chvíli dříme,
zatím celá zeměkoule
otočí se o dva coule,
stejně se šnekem
jako s člověkem.

Je to malé? - Je to blízko?
Chceš to vidět? - To je štístko!
Půjčíme si mikroskop,
k malé mušce si ho sklop.
Budeš vidět, co by dup,
každý její muší chlup,
velikánskou muší nohu.
Pak se mrknem na oblohu.
Co je malé - to se zvětší,
a když je to daleko,
vezmeme si dalekohled.
Už je z toho naměkko
i ten malý trpaslíček,
mikroskopem zvětšený,
že mu dalekohled dali,
pak mu hvězdu ukázali.
Zdálky se mu zdála malá,
zblízka by ho vykoukala.

Když je mrak
a když je zem~
„Bum bác,
ať se vybijem!“
těší se už elektrony,
že se srazí na hadrony.
Blesk a prásk a zahřmění,
vzápětí les oněmí.
Ticho zvedá prst...
Neslyšíš je?
~Psst.

Kulaté? A hranaté?
Co ty na to, volante?
Už to otoč, už to zmáčkni,
už jde auto do zatáčky.
Pak je zase rovná čára,
jmenuje se autostráda.
Rovník je však kulatý,
kulatí jsme já a ty,
protože jsme na světě
na kulaté planetě.
Na ní i ta rovná čára
do kruhu se zamotává.

